

Vivim al límit

- Deixem-ho tot – vas dir-me. – Deixem-ho tot i marxem lluny d'aquí. Tu i jo, lliures. Sense barreres, sense normes, sense horaris. Tu i jo contra el món, només tu i jo contra el món.

Les paraules em van entrar suaument per l'orella delitant-me els sentits. Jo et vaig mirar i tu em vas mirar a mi, se't veia tan segur... Sempre havies tingut aquesta qualitat, creies el que deies des del fons del teu ésser i creaves un efecte hipnotitzant que feia canviar de parer a qualsevol. Jo no era així, era la típica persona que ho havia de tenir tot sota control i pensava d'una manera completament metòdica i lògica, potser era el que t'envejava. Tu no pensaves, actuaves. Sense pensar ni un moment en les conseqüències. Feies el que senties en cada moment, eres lliure. Sí, l'adjectiu lliure era perfecte per a tu, et definia completament. Però jo, jo no era així. No era lliure, no ho podia ser, tampoc m'ho havia proposat, però sabia que no ho seria mai. Just després que pronunciessis el darrer mot, em van venir tres paraules al cap: pis, feina, diners.

- De què viurem? I abans d'això ¿On? No podem marxar sense saber on anirem, sense diners ni cap manera d'aconseguir-ne. – vaig dir-te intentant resistir-me als teus ulls, al teu somriure, als teus llavis... Però a tu t'era igual, em vas mirar directament als ulls. Sabies que marxariem, en el fons, jo també ho sabia. Sempre aconseguies tot el que et proposaves.

Era de nit, vaig obrir la finestra i vaig mirar cap a baix. Allà estaves tu, recolzat al teu *Ford Fiesta* de segona mà, amb un posat desenfadat, el teu cigarret i la teva mitja rialla que sabies que em tornava boja. Quan em vas veure, els teus ulls es van il·luminar junt amb els meus, et vaig tirar la motxilla amb el meu equipatge i, tot seguit, vaig saltar jo. Ho deixava tot, la família, els amics, els estudis... Ho deixava tot per tu. Els meus pensaments van esvaïr-se amb el contacte dels teus braços reconfortants que em van agafar amb força. Ens vam tancar al cotxe, vam posar la música al màxim i tu vas començar a conduir.

- On anem? – vaig preguntar-te.

- A l'infinit.

Després d'escoltar quasi tota la discografia dels *The Beatles* i d'estar més de dos hores al cotxe, vam parar al primer motel que vam trobar, vam llogar una habitació i vam sortir de festa. Ens vam deixar portar per la música, l'alcohol i l'amor.

Aquest matí m'he llevat sense saber on era, el cap em rodava o potser era tot. Tenia ressaca. En veure't, m'he calmat i el meu cap ressentit ha començat a recordar la bogeria que vam cometre ahir. Tu i jo, guiats pel destí i per la nostre maduresa juvenil, sobretot per la segona, vam decidir llençar-nos a l'aventura. Quina estupidesa. M'has abraçat pel darrera, segurament has suposat que començava a penedir-me del que havíem fet, t'he somrigut i m'has deixat anar càlidament. M'has dit que havies de parlar amb algú i te n'has anat.

Després d'una dutxa reparadora, he esmorzat i m'he vestit. He anat a fer un tomb per veure el poble on ens havíem quedat a dormir. El poble és costaner i té unes platges precioses, m'he assegut davant del mar i m'he relaxat. Potser sí que hem fet bé de venir aquí, m'he dit dins meu, potser sí que puc ser lliure.

Tornant cap al motel he decidit que viuríem en aquest poble. En obrir la porta de l'habitació, t'he trobat i he corregut cap als teus braços dient-te:

- Quedem-nos aquí, per sempre!

Tu m'has mirat sorprès, has obert la mà mostrant una bosseta transparent amb cocaïna. Jo t'he mirat espantada i tu, rient, m'has dit:

- Celebrem-ho, som joves. Això serà el començament d'una gran aventura i el més important, la viurem junts. Deixem-nos portar.

Has agafat una porció i l'has posat a la taula, has fet dues línies rectes perfectes.

- Ets lliure, sent la llibertat. Saps que t'estimo.

M'he deixat anar, tu també ho has fet. Ens hem col·locat. El meu cap va boig i el meu cor a mil revolucions. S'obre un nou món davant nostre i l'explorem junts. T'estimo, m'estimes. Ens estimem.

Ha passat un mes volant com han volat els nostres estalvis. Al principi, només era un joc, una manera de provar noves experiències, però ens hem enganxat a la droga, a qualsevol, tan si es pren, com si es fuma, com si es beu. Cada dia prenem alguna substància nova, més forta que la del dia anterior. Ens és igual, som joves, volem viure. Ens col·loquem. Som els reis del món. Serem joves i immortals i ens estimarem per sempre.

Ja han passat sis mesos, no tenim diners. Sobrevivim fent petites feines pel poble, però els diners s'evaporen en segons. Cada cop tenim menys feina perquè, en el nostre estat, no les podem fer. Hem començat a vendre les nostres coses per poder pagar l'habitació del motel, la mateixa des que vam decidir escapar-nos. Ens tornem a col·locar, encara que ja ho estiguem. M'estimes, ¿T'estimo? No ho sé.

Avui fa un any. Estem asseguts l'un al costat de l'altre al mateix costat del llit. Ara mateix podria marxar, sense dir-te adéu, només amb un cop de porta. Tot el meu equipatge el duc damunt, ens ho hem venut tot, no ens queda res. Em mires, però ja no tens res a la mirada, tot tu ets buit. Qui ets? Qui sóc? Som desconeguts. Els últims diners que ens quedaven ens els hem gastat en dues dosis d'heroïna. No l'hauria de prendre, no la vull prendre, però el meu cos ho necessita. M'estimes, jo no. Deixa'm.

Mentre l'agulla s'enfonsa en la meva pell quasi morta, em juro i perjuro que aquella serà l'última vegada, quan em desperti marxaré. Tornaré a casa. L'heroïna comença a fer efecte i tanco els ulls. Et veig dins del meu cap. Estem en un món perfecte, un petit paradís i sona una cançó que ens ha acompanyat durant tot aquest temps, *Lucy in the Sky with Diamonds* dels *The Beatles*. De sobte es fa la foscor i el silenci, però tu segueixes al meu davant, les teves paraules de llibertat i joventut es fan cada cop més denses i pesants fins que de la teva boca comença a sortir una cascada de pastilles fins que, tot tu, estàs fet de pastilles. Vull obrir els ulls, vull deixar el passat enrere i tirar endavant, vull tornar amb la meva família, els meus amics... Però llavors me n'adono que no puc, que tot ha estat una farsa. Les teves paraules de llibertat que tant admirava no tenen sentit, no hem sigut mai lliures, sempre hem sigut esclaus de la droga. Segueixo intentant obrir els ulls fins que em rendeixo. Per primera vegada durant molt de temps haig de ser responsable i enfrontar-me a les conseqüències... Les conseqüències de viure al límit.

AINA NAVARRO BARGALLÓ

1r premi de 4t d'ESO